

— Господа, ще се покорите ли на длъжността си, или не? попита ги рѣшително.

И той чакаше съ мраченъ погледъ и съ растувано сърдце отговора имъ.

Въ тоя мигъ ненадѣйни викове се чухъ отдирѣ му. Той се извърнх и видѣ недалеко на поляната, че Боримечката гонѣше единъ циганинъ. Другитѣ възстанници се натрупахъ да гледатъ, и съ раздирателни викове насърчавахъ Боримечката, който, при всичкитѣ си гигантски крачки, не успѣваше да стигне босия и лекъ циганинъ... Нѣкои даже замѣрихъ съ пушкитѣ, но Огняновъ ги спрѣ. Очевидно, бѣжанецътъ бѣше се таилъ до сега въ Клисуре и се бѣше помжчилъ да избѣга и да се спаси въ нѣкое турско село. Циганитѣ, които въ първитѣ дни бѣхъ успѣли да избѣгнатъ, бѣхъ първитѣ, които занесохъ на турцитѣ вѣстъ за възстанието въ Клисуре и подробности за расположението на бранителитѣ. По природа и по интересъ, тѣ се явявахъ вѣрни съюзници на турцитѣ, и тукъ, и другагѣ, въ подобни случаи... Боримечката продължаваше да гони циганина, като правѣше грамадни скокове и летѣше, като една стихия... Но циганинътъ зимаше прѣднина надъ него и тѣ сѣ повече и повече се отдалечавахъ отъ укрѣплението... Сега и съ крушумъ бѣше мжно да се бие циганина. Изведнажъ той се спрѣ смаяно: отпрѣдѣ му се зададохъ двама възстанници отъ далегледната стража и той сѣ намѣри между два огъня. Въ същата минута Боримечката стигнх до него, сграбчи го въ устрема си и се повали съ него на земята. Отъ укрѣпленията се раздадохъ весели викове... Послѣ замахахъ:

— Тука! тука!

Боримечката, озлобенъ и ядосанъ, подкара циганина пасамъ, като го обсииваше съ урагански попрѣжни, които стигахъ ясно до укрѣплението.

Скоро бѣжанецътъ бѣ доведенъ.

Въстанниците го заобидохъ. Свирѣпни чувства